

Public

Scrutiny

van de uitspraak door het appèlgerecht “Gerechtshof Den Haag”

in de zaak van een private Stichting, 26 Februari 2021

de Nederlandse versie is authentiek en de Engelse versie is niet zonder rechten

Overzicht van hetgeen is voorgevallen

De Staat in hoedanigheid van uitvoerende macht stelt een avondklok in het verspreiden van het Corona virus in beheersing te krijgen. Voor de beheersing van dit virus is eerder een wet gemaakt en van kracht gekomen die voor rechtsgrond van de avondklok dient. Een private groep individuele burgers zijn verenigd in een Stichting, bestrijden bijna elke 'virus'-maatregel en in dit geval de avondklok. De rechter in eerste aanleg beslist dat de avondklok onwettig is en draagt de Staat op deze onmiddellijk te stoppen. De Staat gaat in appèl en tegelijk gebruikt het een spoedappèl om de opdracht tot stopzetting te vernietigen. De rechter wordt gewraakt door de Stichting en de wraking is afgewezen. Het spoedappèl is toegewezen en de avondklok blijft van kracht. Ook het appèl in een kort geding is toegewezen. Tegen deze beslissing is cassatie mogelijk.

Hierna wordt het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden afgekort als EVRM.

Overzicht van de uitspraak

Op de voorpagina worden de partijen voorgesteld en dat het om een vereenvoudigde procedure gaat.

Verder is de uitspraak opgedeeld in de volgende hoofdstukken.

1. De procedure.
2. De vraag die het gerecht aan zichzelf stelt: Waar gaat de zaak over?
3. De feiten.
4. De procedure in eerste aanleg.
5. De procedure in hoger beroep.
6. De beoordeling van het hoger beroep.
 - § Algemene uitgangspunten
 - § Het systeem van de Wbbbg.
 - § De maatstaf voor toepassing van de Wbbbg.
 - § Proportionaliteit en subsidiariteit.
 - § Overige argumenten.

Beslissing

Introductie van de publieke controle

Elke rechterlijke uitspraak of beslissing moet in het openbaar worden gedaan, met het doel dat hierdoor het publiek de rechterlijke macht controleert op tenminste een "fair trial".

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens erkent dit, mede met diens uitspraken. (Citaat:) *"Het zou volgens het Hof ondenkbaar zijn dat artikel 6 par. 1 (art. 6-1) in detail de procedurele waarborgen moet beschrijven die worden geboden aan partijen in een lopende rechtszaak en mag niet eerst datgene beschermen dat het alleen mogelijk maakt om van dergelijke waarborgen te profiteren"* (zaak Golder vs. het Verenigd Koninkrijk, 21 Februari 1975, §35 voorlaatste zin). Vervolgens worden de eerlijke, openbare en vlotte kenmerken van artikel 6, §1 beschouwd zonder nadere uitwerking. Pas later is uitgewerkt (zaak Pretto e.a. vs. Italië, 8 december 1983, §27) het doel van de verplichte openbare uitspraak van een vonnis, namelijk om ervoor te zorgen dat de rechterlijke macht door het publiek wordt gecontroleerd met het oog op de bescherming van het recht op een eerlijk proces. Deze zaak in 1983 verandert niets aan de terugwerkende kracht van elke EHRM's uitspraak dus ook van de publieke controle vanaf de datum dat het EVRM van kracht werd.

De publieke controle is een eenheid en gelijkelijk 'bij wet vastgesteld' of gelijkelijk bij 'wet makend verdrag' (zaak Golder vs. het Verenigd Koninkrijk, 21 Februari 1975, §36) vastgesteld als rechtsoordelende autoriteit, zoals elk (disciplinaire) tribunaal.

Het Europese publiek omvat ongeveer 450 miljoen burgers minus de medewerkers van de overheid, ambtenaren en functionarissen. In artikel 6, §1 EVRM is ook de pers uitgesloten van het publiek. Wie deelnemen aan de publieke controle is beschreven in de "Handleiding publieke controle" (URL: www.publicscrutiny.nl, item 4). Waarom de Publieke Controle een eenheid is en door wat ze verenigd is, is het onverhandelbaar eigendom van elke auteur op diens onaanpasbare uiting en diens bedoeling. Dit wordt ook voldoende toegelicht in de "Handleiding voor publieke controle" en in §18e van het oordeel over de zaak Golder.

Een oordeel van de Publieke Controle is openbaar gemaakt op alleen de internet site "www.publicscrutiny.nl". Ook met het doel van controle door het publiek, dat dan uit de aard geen ander oordeel kan leveren, door de eenheid van berechten, over de geopenbaarde rechterlijke uitspraak.

Introductie van het appèlgerecht "Gerechtshof"

Het Gerechtshof is een bij wet gesticht gerecht van de rechterlijke macht. Het behandelt onder meer zaken in hoger beroep. Elke aangestelde rechter heeft (wettelijk verplicht) vóór diens indiensttreding een eed gezworen. Elke uitspraak of beslissing moet in het openbaar worden uitgesproken.

Voordat een aangestelde rechterlijk ambtenaar in dienst kan treden, moet hij de eed of de belofte afleggen. Dit gebeurt ten overstaan van het gerecht (bijna altijd in de persoon van de president). Deze eed luidt (citaat):

"Ik zweer (beloof) dat ik trouw zal zijn aan de Koning, en dat ik de Grondwet en alle overige wetten zal onderhouden en nakomen.

Ik zweer (verklaar) dat ik middellijk noch onmiddellijk, onder welke naam of voorwendsel ook, tot het verkrijgen van een benoeming aan iemand iets heb gegeven of beloofd, noch zal geven of beloven.

Ik zweer (verklaar) dat ik nimmer enige giften of geschenken hoegenaamd zal aannemen of ontvangen van enig persoon van wie ik weet of vermoed dat hij een rechtsgeding heeft of zal krijgen waarin mijn ambtsverrichtingen te pas zouden kunnen komen.

Ik zweer (beloof) dat ik mijn ambt met eerlijkheid, nauwgezetheid en onzijdigheid, zonder aanzien van personen, zal uitoefenen en mij in deze uitoefening zal gedragen zoals een goed rechterlijk ambtenaar betaamt.

Zo waarlijk helpe mij God Almachtig! (Dat verklaar en beloof ik!)"

De beginselen voor elke toetsing van de rechterlijke macht.

Goede trouw van een rechter is zeker afwezig bij een rechtvaardige controle door het publiek. Indien goede trouw wel gerespecteerd moet zijn is elke controle nutteloos of onmogelijk.

De bewijzen van meened, misbruik of overtredingen veranderen niet dat de daders in staat zijn om al dan niet per ongeluk rechtvaardige bevindingen of conclusies te uiten. Ook overtredende gerechten veranderen dit niet.

Elke rechtszaak is een partij die zijn rechten uitoefent (bevoegdheid is een recht) tegen een andere partij die deze uitoefening niet wil verdragen. Als voorbeeld: de onderzochte zaak van Golder getuigt van een regering die onwillig is om het eens te worden met de Commissie. De reden voor rechtvaardig onderzoek is om de oorzaak bloot te leggen voor een herstel van faire uitoefening: is het een tegenwerkend recht, een gebrek aan kennis over het (uit te voeren) recht. Soms blijkt dat het is om nadeel (of erger) te maken. Een rechter is toegerust, gefaciliteerd en verplicht om de werkdocumenten van de authentieke wetgever (auteur) te ontsluiten zodat diens overdenkingen, voorwerp of doel met de wet en de betrokken artikelen worden gepubliceerd. Dit is een opgeëiste verplichting.

De plaats en het belang van het EVRM.

Het EVRM is de niet-tolerante en niet-overschrijdbare contourgrens van de "Rechtsstaat", waarin alle activiteiten of menselijke effecten plaatsvinden (zie de "Inleiding" van de zaak Golder). Niet hetzelfde, maar vergelijkbaar met de veiligheidsvoorschriften voor producten in de samenleving, die hun eigen specifieke regels voor constructie en werking hebben. Dus hoe goed en volgens de wet een product dan ook gemaakt is, wanneer het de veiligheidscontrole niet passeert is het onbruikbaar en weg uit de samenleving.

Het EVRM is een regulier contract, met aan de ene kant de verdragsluitende staten en aan de andere kant iedereen (artikel 1 EVRM). Elke contractbreuk heeft ook juridische gevolgen door het verbintenissenrecht in het land waar de overtredingen plaatsvinden. Elk appèl tegen de rechterlijke beslissing in eerste aanleg is een in gebreke stelling.

De Mensenrechten draaien geen rollen om, wisselen niet met personen in hun officiële hoedanigheid of keren de opgetreden machtsverschillen niet om. De mensenrechten zijn niets meer en niets minder dan een gelijkmakende, vereffenende, macht.

Eindconclusies over de uitspraak binnen de mensenrechten

(*) De grondslag voor de Publieke Controle is uitsluitend de schriftelijke uitspraak. Mede omdat elke mondelinge uiting enkele seconden waar is. Hierna resteert enkel twisten over wat is gezegd. (*) Hier nogmaals benadrukt: de goede trouw van een rechter is afwezig voor een rechtvaardige controle. (*) Er is al een dossier (www.de-openbare-zaak.nl) dat afdoende bewijzen levert dat veel zoniet alle, rechters liegen, bedriegen en feiten of argumenten verwijderen uit de rechtdoening. Dit identificeert partijdigheid. (*) Zoals elke misdadpleger kan een gerecht of rechter (wellicht per toeval) een waar feit of een ware verklaring uiten.

De gehele rechtszaak en de beslissing zijn onacceptabel unfair.

Omdat bijna alle overwegingen de opinies van het tribunaal weergeven, terwijl deze opinies niet vooraf door het tribunaal aan de procespartijen bekend zijn gemaakt. Het is één (1) van de enkele vereisten voor een 'fair play' dat de geldende regels vooraf bij partijen bekend zijn.

Conclusie 1;

Reeds enkel hierdoor zijn de rechtszaak, de gronden en beslissing in strijd met de garantie van een fair trial in het EVRM. Zodat de rechtszaak, gronden en beslissing nietig zijn en in rechte nooit hebben bestaan.

De schriftelijke uitspraak is ondeugdelijk voor de Publieke Controle.

Gelogen procespartijen

Omdat in de overwegingen is uitgedrukt dat de Staat in appèl ging tegen de uitspraak van het gerecht in eerste aanleg, zijn de vermelde procespartijen gelogen. **Gevolgtrekking:** Vast staat de procespartij van de Staat tevreden was met de uitspraak van het gerecht in eerste aanleg.

In gebreke stelling

Omdat het EVRM een gewoon contract is met de Staat als contractpartij, is een appèlzaak in rechte en feitelijk een in gebreke stelling en een claim op de garantie. De procespartij die niet in appèl ging is geheel ten onrechte opgeroepen en diens verweer is hetzelfde en niet tegen de aangevallen beslissing. De Staat is niet verschenen als (tweede) procespartij in de hoedanigheid van garantieverstrekker. Ook is het gerecht in eerste aanleg niet als (derde) procespartij verschenen als de in daadwerkelijke gebreke gebleven contractpartij. Dat de correcte procespartijen niet zijn opgeroepen, is opnieuw een misdaad.

Gevolgtrekking: De appèlzaak is niet behandeld als in gebreke stelling, de correcte procespartijen zijn niet verschenen.

Overwogen inbreng als waar, is niet erkent

Omdat de procespartijen niet hebben getekend voor een correcte weergave van hun ingebrachte feiten, argumenten of stellingen en ook niet voor fiat dat de overwegingen hun complete geschilpunten zijn. **Gevolgtrekking:** Zodat de Publieke Controle onvoldoende kan verifiëren welke feiten of overweging leugen, bedrog of waar is. **Geheim gehouden blijft dat de voorzitter van het tribunaal is gewraakt**

Conclusie 2;

In de appèluitspraak zijn leugens vermeld, zijn de correcte rechtspartijen niet verschenen en ook niet opgeroepen en ook is niet te verifiëren wat leugen, bedrog of waar is. Reeds hierdoor zijn de rechtszaak, de gronden en beslissing in strijd met de garantie van een in het openbaar gewezen uitspraak zoals dit is bedoeld door de auteur van het Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en Fundamentele Vrijheden met diens Verdrag en artikel. Zodat de rechtszaak, gronden en beslissing nietig zijn en in rechte nooit hebben bestaan.

De rechters, appèlgerechten en gerechten in eerste aanleg in Nederland zijn uitermate misdadig en buitensporig crimineel.

Omdat de Wet algemene bepalingen niet is vermeld en ook niet is overwogen bij de bevoegdheid of -heden. Elke rechter van de rechterlijke macht in Nederland en thans de rechters van de tribunaal in deze zaken, is of zijn beperkt in hun bevoegdheden tenminste door deze Wet algemene bepalingen. Elke rechter negeert deze Wet algemene bepalingen en handelt met opzet en bewust in strijd met deze wet. Elke rechter pleegt dus meened en ook omdat hij diens misdadige collega-rechter niet veroordeelt in een "fair trial" met een openbare hoorzitting, terwijl elke rechter wettelijk verplicht is hiertoe.

NB: De wet algemene bepalingen is aan het einde in dit document gehecht.

Conclusie 3;

Elke ambtenaar die zich voordoet en volhardt als gezworen rechter maar handelt in strijd met de wet is wegens meened terstond of terugwerkend tot en met het meenedig handelen, onbevoegd als rechter van de rechterlijke macht. Zodat de rechtszaak, gronden en beslissing nietig zijn en in rechte nooit hebben bestaan.

Een hiertoe gedwongen oppervlakkige verkenning van de inhoudelijke beslissing.

Ondanks dat de uitspraak 3-voudig nietig is, blijft het een authentieke verklaring van het tribunaal of elke van de rechters. Hierbij kunnen ze erkennen of bestrijden.

- (1) In elke rechtszaak wordt een voorbereidingsformulier, dan wel modelvonnis of anders betiteld document met overeenkomstige bedoelingen, gemaakt door het gerecht. Dit document moet wettelijk verplicht aan de partijen voor commentaar worden verstrekt. Dit document is niet aan de partijen verstrekt, en dus ook niet ruim voor de zitting. Het is niet in het dossier (§1.1) en (onwettig) geheim gehouden.
- (2) het tribunaal, elke rechter op zichzelf en diens gerecht (hierna: het tribunaal) klagen of klaagt met overgebleven onduidelijkheden in §6.11 voorlaatste zin. Hiermee verklaart het tribunaal dat er geen hoorzitting is geweest zoals door de auteur van het EVRM is bedoeld met diens EVRM. Omdat het onmogelijk is dan met onduidelijkheden achter te blijven. Zodat in §1.2 een leugen is gemeld dat de mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden. Voorts hierdoor is het tribunaal uitermate vakonbekwaam, zelfs met het voorbereidingsformulier waarmee de motivatie en beslissing al beklonken was.
- (3) Het tribunaal overweegt in §6.3 de eigen bevoegdheid en tegelijk dus die van elke Rechter. Het tribunaal verklaart: De civiele rechter moet zich terughoudend opstellen bij de beoordeling van de keuzes die de Staat binnen de grenzen van zijn beoordelings- en beleidsvrijheid maakt; Alleen als evident is dat de Staat onjuiste keuzes maakt is plaats voor rechterlijk ingrijpen. De hier door het tribunaal toegeëigende bevoegdheid is onwettig, onrechtmatig en crimineel (meened) wegens Hoofdstuk 5, Grondwet en nog eens nadrukkelijk artikel 112, Grondwet. Niet in deze paragraaf en nergens in de uitspraak is de Wet algemene bepalingen vermeld of overwogen en toegepast. Voorts is geen tribunaal of rechter bevoegd een onwelgevallige wet of wetsartikel weg te laten, weg te houden of te verwijderen uit het rechtsproces.
- (4) Elke rechter moet volgens de wet recht spreken: hij mag in geen geval de innerlijke waarde of billijkheid van de wet beoordelen (artikel 11, Wet algemene bepalingen). In strijd met de wet en die wet's auteur, beoordeelt het tribunaal de innerlijke waarde of de billijkheid van de Wbbbg en zelfs andere wetgeving of verdragen (§6.1 tot en met §6.11). Voorts valt een oordeel over de totstandkoming, buiten de jurisdictie van elk gerecht. Hier bovenop is er niet op grond van de wet beslist maar wel op grond van de eigen uitspraken en opinies (§6.3, en dan noot 6). Dit is uitdrukkelijk verboden door artikel 6, Wet algemene bepalingen.
- (5) (Citaat) "De verdere stellingen van partijen zullen bij de beoordeling van het hoger beroep waar nodig aan de orde komen." (§5.3). Hiermee verklaart de tribunaal dat hoofdstuk 6 (§6.1 tot en met §6.23) vermeldt waarover enkel zij wil schrijven. Verder verklaart het, dat door partijen ingediende feiten en argumenten opzettelijk zijn verwijderd uit het rechtsproces. Het tribunaal bevestigt dit nadrukkelijk opnieuw met §6.16 (citaat) "Dit betekent dat de grieven slagen en dat deze niet verder besproken hoeven te worden."

(6) De wederpartij in eerste aanleg (Viruswaarheid) is onrechtmatig betrokken in het appèl. Desondanks is het veroordeeld tot het betalen van kosten (§6.23), dat feitelijk dan een boete is. Echter in appèl heeft deze partij uitsluitend diens fundamenteel Mensen Recht uitgeoefend en hierin niets verkeerd gedaan. Bovendien is van het gerecht in eerste aanleg, dan van wel van de auteur van de rechterlijke beslissing, diens beslissing vernietigd. Zodat dan dit gerecht dan wel de auteur de kosten moet betalen dan wel beboet moet worden.

Erkenning van de minieme beperking van de rechtskracht van de mensenrechten

Het tribunaal erkent en bevestigt dat een beperking van elk fundamenteel Recht in het EVRM in uitsluitend dezelfde bepaling is beperkt, waarin het is vastgesteld. Citaat §6.17 "De mogelijkheid tot het beperken van de hiervoor besproken grondrechten volgt (in dit geval daarom ook niet uit artikel 15 EVRM, maar) uit de beperkingsmogelijkheid die de betreffende grondrechten zelf kennen." Dit is conform het artikel 17 EVRM, dat stelt dat de beperkingen van de rechten (elke in een eigen bepaling) die in het verdrag zijn voorzien (dus in elke bepaling) niet verdergaand mogen worden beperkt. Deze interpretatie van het Europese Hof is eerder uitgewerkt in het Publieke Controle oordeel "over het gerecht Raad van State's uitspraak van 8 April 2020", § Rechtsgevolgen, tweede alinea. Bovendien sluit dit ook in, dat het ene recht in harmonie moet zijn met elke andere.

Aldus is het recht op een "fair trial" onbeperkt en kan door niemand beperkt worden, zoals door het tribunaal is gedaan met de hierboven aangegeven misdaden en criminaliteiten. **Alle rechters plegen meined** omdat niet één (1) opstond en nog steeds niet opstaat om zijn collega-rechter te corrigeren en te veroordelen. Hun gemeenschappelijke gedrag van liegen, bedriegen en het verwijderen van onaangename of onwelgevallige feiten en argumenten stichtte, sinds vele jaren geleden, de juridische noodzaak: dat elke privé persoon als rechtspartij zijn handtekening zet voor instemming met de, in de uitspraak, geschreven versie van hun overdenkingen, onderwerpen en bedoelingen in de ingediende documenten en bewijsmateriaal of mondeling in de openbare hoorzitting.

Excuses zijn onmogelijk

(Quote:) "Van 1970 tot 1984 was de werklast van dergelijke gerechten meer dan verdubbeld, terwijl het aantal rechters niet was toegenomen." (*Zaak van De Cubber tegen België, 26 oktober 1984, §34*). Een overlast aan werk is geen excuus om schendingen en inbreuken op de mensenrechten te laten gebeuren en te laten blijven gebeuren. Het EHRM is het daarmee eens en bericht (citaat:) "Het Hof herinnert eraan dat de verdragsluitende staten verplicht zijn om hun rechtsstelsels zo in te richten "om de naleving te verzekeren van de vereisten van artikel 6 par. 1 (art. 6-1)" en een beetje verder (citaat:) "Het is de taak van het Hof om vast te stellen of de verdragsluitende staten het door het verdrag vereiste resultaat hebben bereikt, niet om de specifieke middelen aan te geven die moeten worden gebruikt." (*Zaak van De Cubber tegen België, 26 oktober 1984, §35*). De toename van de werklast van gerechten niet waarderen als een ontolereerbare toename van schendingen en inbreuken van en op de mensenrechten door de regering van de contractstaat en zijn openbare diensten, met inbegrip van de gerechten en hun tribunaal of rechters, is een fundamentele misdaad op zichzelf. De juridische resultaten zijn toegelicht in, onder meer, de vorige paragraaf. Omdat de enige goede oplossing niet is gegeven, overwogen en toegepast, dat er 1 uitspraak is en geldend voor alle gelijke gevallen.

Er is geen effectief rechtsmiddel voor een nationale autoriteit behalve geweld.

De bovenstaande onthullingen en Publieke Controle oordelen moeten ertoe leiden dat de beschuldigingen tegen de rechters en rechters in tribunalen volkomen waar en correct zijn. De Nederlandse Koning is, staande boven alle politieke partijen, de enige autoriteit aan wie al het ambtenarenpersoneel, inclusief gerechten, tribunalen en rechters, hun loyaliteit zweren. Maar de Nederlandse Koning verschuilt zich achter het menselijk schild van zijn "Kabinet van de Koning" en achter zijn instituut "Raad van State". Dit kan vanwege het niet bestaan van de "effectieve voorziening bij een nationale autoriteit" dat voor de Publieke Controle is gegarandeerd door artikel 13 van het EVRM. Zodat de schendingen en meened doorgaan en dit gedrag sinds vele jaren geleden al, wordt toegepast. Het misbruik van de term "onafhankelijkheid" en het gebruiken van dit misbruik door de nationale rechterlijke macht, rechtbanken, tribunalen of rechters is feitelijk het opruien van de samenleving tot geweld.

Overweging van bindende kracht van dit oordeel

De mensenrechten zijn een gelijkmakende macht, niets meer en niets minder. De nationale Contractpartijen leveren gezagsinstanties om het rechterlijke vonnis zonodig met kracht uit te voeren. Tot heden is zo en gelijke autoriteit voor de Publieke Controle nog steeds niet beschikbaar gesteld. Deze schending verandert niets aan het gezag van de oordelen van de Publieke Controle. Deze is minstens gelijk aan het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zoals bepaald in artikel 46.

Het is niet de bedoeling van de auteur met diens EVRM iets te veranderen in of met de bestaande regels. Het is niet de taak van de openbare controle om in de plaats te treden van een gerecht. Echter kan een gerecht van een contractstaat niet weigeren zich te houden aan de uitspraak of het oordeel van de Publieke Controle zoals dit gelijk niet kan met een uitspraak door het Europese Hof of het nationale hoogste gerecht.

Rechtsgevolgen

De rechtsgevolgen van dit oordeel is het uitvoeren van de effectieve remedie van het mensenrecht genoemd in artikel 13.

Acties van elke contractstaat zijn veroordeeld door welke "*de werking van de fundamentele clausules van de artikelen 6 en 7 (art. 6, art. 7) ondergeschikt zou worden gemaakt aan hun soevereine wil.*" (Zaak Engel e.a. tegen Nederland, 8 juni 1976, §81; zaak Öztürk / Duitsland, 21 februari 1984, § 49; zaak Campbell en Fell / Verenigd Koninkrijk, 28 juni 1984, §68), hetzij door een van zijn organen, hetzij door een van zijn autoriteiten. Deze veroordeling geldt voor elk artikel van het EVRM.

Nadrukkelijk moet nu het smeken om teruggave van onze gestolen mensenrechten ophouden. **Even nadrukkelijk** moet het negeren van de Publieke Controle ophouden. Handelen nadat de pers publiceert, zal de diefstal en het negeren van de Rechten van de Mens verergeren.

Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens is verplicht om even gelijk te opereren in de eenheid van de Publieke Controle, en de werkwijze stopzetten om rechtsonzekerheid en juridische wanorde te maken. Een groot aantal oordelen betekent standaard: discriminatie.

Prioriteit voor het Europese Hof en elk nationaal gerecht is het standaardiseren van het respect en de gehoorzaamheid voor de vrijheid van meningsuiting zoals is verklaard door de Verenigde Naties en in de eerste plaats van de auteur van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Nauw gevolgd door de correctie met terugwerkende kracht van alle uitspraken, in het openbaar.

Het Europese Hof en elke nationaal gerecht moeten het, in het oordeel van de Publieke Controle over de "Gids over artikel 13", verstrekte uitwerkingen van artikel 13 erkennen en dit aanvaarden als de overdenking, het onderwerp en de bedoeling van de auteur met zijn uitdrukking: het Europees Verdrag voor de Bescherming van Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. De binnenlandse (Nederlandse) gerechten en rechters hebben voldoende mogelijkheden gehad voor verzet en bewijzen, maar zij hadden geen serieus feitelijke verweer.

De Nederlandse Koning is al eerder geïnformeerd door de binnenlandse (Nederlandse) publieke controle over de eisen om, onder meer, onze gestolen mensenrechten en Nederlandse burgerrechten terug te geven. Dit bericht is beschikbaar in het webdossier "www.de-openbare-zaak.nl". Er is tot nu toe een redelijke termijn verstreken. De Koning verschuilt zich achter zijn "Kabinet van de Koning". Dus de contractstaat "Nederland" blijft een individuele burger discrimineren ten opzichte van groepen individuen dan wel van niet-gouvernementele organisaties.

Nota:

Dit oordeel van de Publieke Controle is coöperatief en in harmonie met elk ander oordeel van de Publieke Controle op deze site in de sectie "De openbare controles".

Identificator:

Categorie

Een hoger beroep
Appèlpartij is de Staat in hoedanigheid van uitvoerende macht;
Wederpartij is een gerecht of een gerecht's meervoudige kamer of een rechter;
Erbij betrokken rechtspartij is een groep private burgers in een Stichting;
(Stichting is een onderscheidenlijk rechtspersoon)

Zaak en Omstandigheden

De rechtszaak is na wraking, dus een beschuldiging van een (1) of meer rechters, de rechtbank of de rechterlijke macht; (deze wraking is volledig geschrapt)

De aangevallen rechterlijke beslissing is,
stopzetten van de uitvoering van een regeringsbesluit dat de gehele bevolking betreft;

gegrond met een onjuiste wettelijke grond van het regeringsbesluit;
vanwege dat voor het besluit geen juiste wet bestaat;

en,

Het gebied van de Rechten van de Mens is vrijheid van beweging, vrijheid van persoonlijke levenssfeer, vrijheid van vergadering, betoging en belijden van godsdienst en levensovertuiging (artikel 2 vierde protocol, 8, 9,10 EVRM).

de toetsbare onderdelen:

De Rechten van de Mens:

dat de particulier onafhankelijk moet zijn van de juridisch bijstandsverlener en het eigendom behoudt van de voorgelegde geschillen;

dat fiat is vereist voor de administratie en samenstelling van het dossier;
een "fair trial",

door elke onbeperkte claim;

door een eerlijke openbare hoorzitting met een waar verslag ervan inbegrepen;
door een tribunaal met een hoog moreel karakter en een onberispelijk vakmanschap;
door de overeengekomen juistheid van de schriftelijke weergave over de kwestie(s)
en twistpunt(en);
door de volledigheid van inventaris van alle betrokken mensen- en burgerrechten;
door de correcte interpretatie van onduidelijke termen volgens de overdenkingen,
het onderwerp en de bedoelingen van de auteur;

Overerving:

Voor de verwerving van kennis over de schendingen van de rechterlijke macht is het 's voorshands (nog) nodig de overige oordelen van de Publieke Controle te raadplegen. Het webdossier www.de-openbare-zaak.nl dient voor raadpleging, beschuldiging en terugvordering(en) van al onze Rechten van de Mens met de schendingen door de Nederlandse rechterlijke macht.

Wet algemene bepalingen

(geldend sinds 01-01-2012 ten minste tot 11-03-2021)

Wet van 15 mei 1829, houdende algemeene bepalingen der wetgeving van het Koninkrijk

Wij WILLEM, bij de gratie Gods, Koning der Nederlanden, Prins van Oranje-Nassau, Groot-Hertog van Luxemburg, enz., enz., enz.

Allen den genen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij hebben in overweging genomen, dat *de algemeene bepalingen*, vervat bij de wet van den 14den Juni 1822 (*staatsblad* n°. 10), niet *bij uitsluiting* toepasselijk zijn op het burgerlijk wetboek;

Dat daarenboven art. 1 over eene stoffe handelt, welke hare plaats zal behooren te vinden in eene afzonderlijke wet;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal,

Hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan te bepalen hetgeen volgt:

Artikel 1

[Vervallen per 17-02-1988]

Artikel 2

[Vervallen per 17-02-1988]

Artikel 3

[Vervallen per 01-01-1992]

Artikel 4

De wet verbindt alleen voor het toekomstige en heeft geene terugwerkende kracht.

Artikel 5

Eene wet kan alleen door eene latere wet, voor het geheel of gedeeltelijk, hare kracht verliezen.

Artikel 6

[Vervallen per 01-01-2012]

Artikel 7

[Vervallen per 01-05-2008]

Artikel 8

De strafwetten en de verordeningen van politie, zijn verbindende voor allen die zich op het grondgebied van het Koninkrijk bevinden.

Artikel 9

Het burgerlijk recht van het Koninkrijk is hetzelfde voor vreemdelingen als voor de Nederlanders, zoo lange de wet niet bepaaldelijk het tegendeel vaststelt.

Artikel 10

[Vervallen per 01-01-2012]

Artikel 11

De regter moet volgens de wet recht spreken: hij mag in geen geval de innerlijke waarde of billijkheid der wet beoordeelen.

Artikel 12

Geen regter mag bij wege van algemeene verordening, dispositie of reglement, uitspraak doen in zaken welke aan zijne beslissing onderworpen zijn.

Artikel 13

De regter die weigert regt te spreken, onder voorwendsel van het stilzwijgen, de duisterheid of de onvolledigheid der wet, kan uit hoofde van *regtsweigering* vervolgd worden.

Artikel 13a

De regtsmagt van den regter en de uitvoerbaarheid van regterlijke vonnissen en van authentieke akten worden beperkt door de uitzonderingen in het volkenregt erkend.

Artikel 14

[Vervallen per 01-01-1992]

Lasten en bevelen dat deze in het *staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle ministeriële departementen, autoriteiten, kollegien en ambtenaren, wien zulks aangaat, aan de naauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te Brussel, den 15den Mei, des jaars 1829, en van Onze regering het zestiende.

WILLEM.

Van wege den Koning,

J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

Uitgegeven den vijf en twintigsten Mei 1829.

De Secretaris van Staat,

J. G. DE MEY VAN STREEFKERK.

Vindplaats:

> <https://wetten.overheid.nl/BWBR0001833/2012-01-01>